

[Bonnichsen.]

slaas en Bom for Masser af de Goder, som Samfundet tilbyder; dem er Borgerne med en Indtægt lige over Sygekassegrænsen afskaaret fra. Jeg tror ikke, det betyder noget i Praksis; det er kun 10 pCt., der ligger over Sygekassegrænsen, og naar man kun kan vente, at højst 10 pCt. af dem kommer og spiser, drejer det sig i Virkeligheden kun om 1 pCt. Jeg forstaar imidlertid, der vil blive stillet Forslag om, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, og dér kan vi saa tale om det.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Oluf Johansen: Lovforslaget løser en stor Opgave, det gør en Indsats for Sundhed og imod Underernæring af Børnene. Jeg hører, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, og dér vil ikke blot Lovforslaget, men ogsaa Sagens mange forskellige Problemer, som er fremført fra forskellig Side her, blive drøftet.

Jeg vilde hilse med Tilfredshed, om Tiden nu var inde til, at det Forslag, som vi fra Det radikale Venstres Side gennem vore tidligere Ordførere her i denne Sal har gjort os til Talsmænd for, blev gennemført. Vi har været imod denne Grænse i Befolkningen, denne Grænse, som aflejrer sig i den Forskel, Børnene stilles over for med Hensyn til Bispisningen. Vi har været af den Opfattelse, at det var trist, det var urimeligt, uheldigt set ud fra mange Synspunkter, at et saadant Skel fandtes i Skolen. Nu synes altsaa dette Spørgsmaal at skulle løses paa en heldig Maade, ved at man maaske fra alle Sider kan samles om at slette Skellet. Jeg forstaar godt de forskellige Synspunkter i denne Sag, og jeg giver det ærede Medlem Hr. Bonnichsen Ret i, at de Mennesker, som ligger lige over Sygekassegrænsen, er afskaaret fra mange Fordele, som de, der naar lige op til Grænsen, er i Stand til at nyde godt af. Dette er en af Grundene; men det langt væsentligere maa dog være det skolemæssige, at Børnene stilles lige, at der ikke sættes noget Skel imellem dem.

Naar det er Socialdemokratiets ærede Ordfører, der her i Dag rejste dette gamle radikale Krav om at slette Skellet, har

jeg maaske Lov til at stille den største Forventning til den Udvalgsbehandling, der kommer, og til den højtærede Socialministers Velvilje i denne Sag. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til fortsat Behandling i et kommende Udvalg.

Chr. Nielsen: Fra første Færd har Skolebespisningen sikkert været betragtet som en Nødhjælpsforanstaltning, men efterhaanden som Ernæringsvidenskaben har opnaaet sine store og straalende Resultater, er det blevet fastslaaet saa tydeligt, at ingen i Dag kan være i Tvivl derom, at det vigtigste med Hensyn til Skolebespisningen er det rent ernæringsmæssige for Børnene. Dermed maa det ogsaa være sagt, at det ikke er tilstrækkeligt, at vi stilles over for et Lovforslag, der udvider Bispisningen til Aarets samtlige Maaneder, men at vi samtidig, naar vi noterer os den ringe Deltagelse i Skolebespisningen, maa overveje, hvad der kan gøres for, at Skolebespisningen finder større Tilslutning blandt de skolesøgende Børn. Naar vi i Dag for Landet som Helhed er nede paa en Procent af omkring 7 for de skolesøgende Børn, der deltager i Skolebespisningen, finder jeg, at man har forsømt de Muligheder, der maa foreligge for, at den kan finde en større Tilslutning blandt Børnene, og jeg hilser med Tilfredshed, at Socialdemokratiets ærede Ordfører i Dag har rejst Spørgsmaalet om at faa slettet Sygekassegrænsen.

Det er nemlig, naar man taler om Skolebespisningen, af stor Betydning, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa de psykologiske Momenter i denne Sag, og vi maa i enhver Henseende bestræbe os for, at de Ting, der kan virke klassedelende, bliver ophævet. Det er min Opfattelse, at man i en lang Række af Kommunerne Landet over overhovedet ikke har Forstaaelse for det psykologiske Moment i Sagen. Jeg har været præsenteret for et Eksempel fra en nordjysk By, hvor man paa Klokkeslættet 12 om Middagen samlede Børnene i Række og Geled og trak dem gennem Byen til Bispisning. Det er jo ganske givet, at det paavirker Børnene psykologisk, saa de i allerhøjeste Grad vægrede sig ved at deltage i Skolebespisningen. Jeg finder det derfor vigtigt, at den højt-